

[...] Пронашавши своју позицију у самоме центру огромног поља графике, далеко од сваке границе, и одредивши се за вековима старе технике, да кроз њих испољи себе, Иван Миладиновић је допустио да његови радови врло лако буду сврстани у одређену категорију, и да се због тога суоче са неминовношћу поређења са свим тим вековима уметничког рада. Али не, јер то никако и није могуће – да избегну поређење са оним делима која настају кад и његова [...]. Нашавши се тако на ветрометини, Иван Миладиновић је изабрао вероватно најтежи пут којим уметник данас може поћи. „Његово ликовно казивање креће се по ивици многих опасности”, али те опасности „он успева да избегне сувереним цртежом, високим дометима у реализацији и префињеним естетским ставом” изрекао је Иванов професор Богдан Кршић. Попут научника предан изучавању могућности техника бакрописа, бакрореза, суве игле и мецотинте, Иван Миладиновић је тиме само омогућио себи као уметнику да се упусти у авантуру стварања.

Оно што би ми могло помоћи да говорим о Ивану и његовом раду – године пријатељства и то што ми је у рукама било много његових графика, уз огромну срећу да видим и не мало пробних отисака, уједно и одмаже бришући дистанцу неопходну за објективно сагледавање. Ипак, са сигурношћу се могу поуздати у сећања на негдашње студентске разговоре о уметности и мој снажан утисак да Иванове графике никако нису рефлексације давно прошлих времена већ слике садашњег тренутка, личне, тихе и меланхоличне. Данас, петнаест година касније, још чвршће верујем да је то тако. Чак и када појавни ниво сугерише да Иван проговара о историји, онда када користи универзалне, свакоме познате симболе или када утемељење за свој рад проналази у литератури [...] он открива себе, сопствене немире, проналази трагове које догађаји око њега остављају... Бележи их – исцртава, ецује, гравира... и на крају – отискује. Ослобађа их и ослобађа их се. Иван Миладиновић, парафразирају италијанског историчара уметности Енца ди Мартина – живи у времену у којем живи. А његово стваралаштво о том времену, и о уметнику самоме – приповеда на безвремен начин.

Чини ми се да је у сопственом међупростору и међувремену Иван пронашао извор своје уметности. Његова дела, у нескладу са невеликим форматом – величанствена, то јесу јер су и лична и универзална. И тешко да ћу наћи боље речи од оних које је употребио хрватски графичар Фране Паро говорећи о највишим дометима уметности графике – „сваки детаљ таквог дјела зрачи интензитетом воље аутора”. А не знам ни да ли се на ичији рад те речи могу односити више него на рад Ивана Миладиновића.

Владимир Ранковић

Иван Миладиновић

Рођен је 1971. године у Лесковцу. Дипломирао је 1998. на Факултету примењених уметности у Београду, одсек Примењена графика, атеље Графика и књига. Бави се графиком на традиционалан начин, радећи у класичним техникама ручне дубоке штампе. Живи и ствара у Београду.

Самосталне изложбе:

- 2001. Галерија Спиначер, Херцег Нови
- 2004. Галерија Графички колектив, Београд
- 2004. Музеј уметности калиграфије, Петенбах, Аустрија
- 2010. Галерија СКЦ, Нови Београд
- 2012. Народни музеј, Врање

Награде на међународним изложбама:

- 1995, Међународна изложба „Свет екслибриса“, Београд – Специјална награда жирија
- 1995, "Fascination brush calligraphy", Schreibwerkstatt Klingspor, Offenbach, Немачка – I награда
- 2000, 5 Triennale Mondiale de l'estampe petit format, Chamaliers, Француска – Откупна награда
- 2001, 3 Mostra Mercato di Arte Contemporanea, Fiere di Reggio Emilia, Италија – I награда
- 2003, Concorso internazionale ex-libristico, Giubileo 2000, Pescara, Италија – I награда
- 2007, The 2nd International Ex-libris Competition, Ankara 2007, Турска – Grand Prix
- 2008, Други Ex-Yu конкурс за графику, Галерија СКЦ Нови Београд – I награда

Насловна страна: *The Graces / Ex libris Murray Rosen* (2003)

118x88mm, C7+C3 – детаљ

ФАКУЛТЕТ МЕДИЦИСКИХ НАУКА УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ
Светозара Марковића 69 • 34000 Крагујевац
www.medf.kg.ac.rs

ИВАН МИЛАДИНОВИЋ

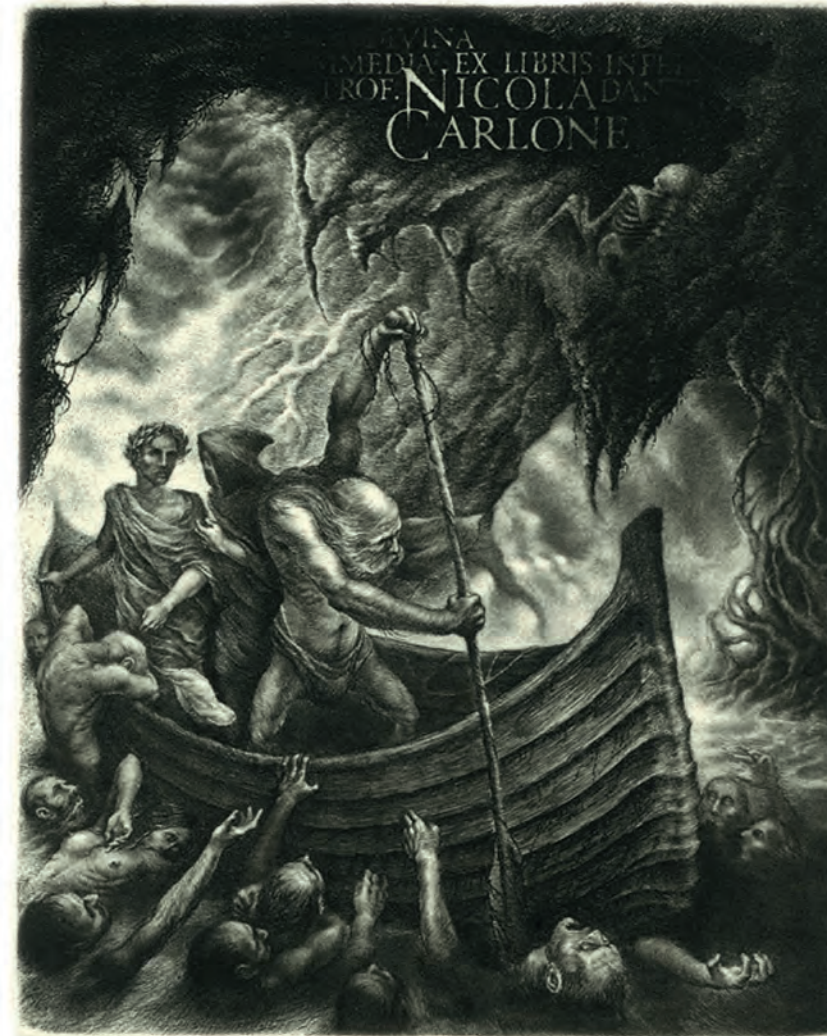
ГРАФИКЕ

Галерија Факултета медицинских наука
у Крагујевцу

Animal Farm a Fairy Story
Ex libris Benoit Junod (1996)
109x82mm, C4+C7

Charon
Ex libris Nicola Carlone (2000)
137x109mm, C4+C3+C7

The Tower of Babylon
Ex libris Julia Vermes (2002)
150x110mm, C7+C3